

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: R. V.
proti
žalovanému: Policejní prezidium České republiky
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2018, č. j. PPR-32051-16/ČJ-2017-990450,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2018, č. j. PPR-32051-16/ČJ-2017-990450, se **ruší** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Krajský soud v Brně obdržel dne 16. 5. 2018 žalobu proti výše označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o žalobcově odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Zlínského kraje (dále také jen „Krajské ředitelství“ či „správní orgán prvního stupně“) ze dne 31. 8. 2017, č. j. KRPZ-95410-45/ČJ-2015-1500IY-JUP (dále

také jen „prvostupňové rozhodnutí“). Krajské ředitelství prvostupňovým rozhodnutím rozhodlo tak, že se dle § 27 odst. 1 písm. b) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních) – dále jen „zákon o zbraních“ – žalobci odnímá jeho zbrojní průkaz č. AL 640592 vydaný dne 27. 10. 2014 Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Zlínského kraje v rozsahu oprávnění skupiny B, D a E, s vyznačenou dobou platnosti do 1. 11. 2024, neboť na základě zdravotního posudku posuzujícího lékaře přestal žalobce splňovat podmínky zdravotní způsobilosti ve smyslu § 20 zákona o zbraních, kdy posuzujícím lékařem je dle § 20 odst. 1 věta druhá zákona o zbraních poskytovatel zdravotních služeb v oboru všeobecné praktické lékařství, v případě žalobce MUDr. R. K., která jej, na základě zjištěné změny zdravotního stavu, uznala dne 11. 11. 2015 zdravotně nezpůsobilým k držení zbrojního průkazu dle § 20 odst. 3 zákona o zbraních.

2. Žalobou napadeným rozhodnutím rozhodl žalovaný o odvolání žalobce tak, že se výroková část prvostupňového rozhodnutí mění tak, že se text „zdravotně nezpůsobilým k držení zbrojního průkazu dle ustanovení § 20 odst. 3 zákona o zbraních.“ nahrazuje textem „zdravotně nezpůsobilým k držení zbrojního průkazu dle ustanovení § 20a odst. 4 zákona o zbraních.“. Ve zbytku žalovaný žalobcovu odvolání dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
3. Žalobce se v žalobě domnívá mj. to, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a své rozhodnutí zatížil v důsledku nedostatečného odůvodnění vadou nepřezkoumatelnosti. Proto navrhl, aby Krajský soud v Brně rozhodnutí žalovaného, jakož i prvostupňové rozhodnutí, zrušil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Žalobce v relativně rozsáhlé žalobě přiblížil kontext, v němž se dle jeho názoru věc pohybuje. Namítla zcela zásadní pochybení Krajského ředitelství, která měl žalovaný ještě prohloubit. V tomto směru poukázal např. na jednání Mgr. R., který se měl podílet na řízení před žalovaným a měl také žalobce „zastrašovat“ a i jinak jednat v rozporu s příslušnými právními předpisy. V daném smyslu žalobce uvedl, že jeho případ souvisí již s trestným činem z roku 2012 proti jeho (tehdy) nezletilému synovci. Žalobce se tak měl stát *„obětí vysoce společensky nebezpečného organizovaného útisku, vydírání a psychického mučení, s cílem [...] pomocí posílání do mnoha různých správních i trestních řízení, odradit od uplatňování důkazů ve prospěch nezletilých obětí trestných činů“*.
5. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalobce dovozoval, že jeho případ, související s posouzením zdravotního stavu, nepodléhá výluce ze soudního přezkumu.
6. Žalobce také zmínil, že o jeho zdravotní způsobilosti nebyly po desítky let pochybnosti. V minulosti mu byl vydán zbrojní průkaz v rozsahu skupiny B, D a E, přičemž dle skupiny D, v souvislosti s koncesí, která byla žalobci udělena k ostraze osob a majetku, mu bylo vydáno Policií České republiky povolení k nákupu samonabíjecí zbraně. Navíc žalobce dříve působil u speciálních sil v rámci Armády České republiky a poté byl v aktivních zálohách; nikde nevznikly pochybnosti o jeho zdravotní způsobilosti. Od roku 1995 žalobce prodělal celou řadu psychologických vyšetření; na výsledky těchto vyšetření v řízení před žalovaným poukazoval, s tím se však žalovaný zcela účelově nevypořádal a nevypořádal se ani s výhradami k osobám „znalců a zpracovatelů odborných vyjádření“,

MUDr. R. K. a Mgr. M. H. Neprovedením výsledku těchto osob ostatně došlo k porušení žalobcova práva na spravedlivý proces.

7. Dále žalobce uvedl, že jeho zdravotní stav byl zjištěn také v rámci nestranného psychologického vyšetření zpracovaného Mgr. N., přičemž se Mgr. N. vyjádřil také k nedostatkům závěrů vyslovených Mgr. H. (ty byly východiskem pro posudek MUDr. K.). Na to však nebrala MUDr. K. ohled. Proto nyní žalobce předkládá také zdravotní posudky, které byly v minulosti zpracovány k jeho osobě ve Vojenské nemocnici Brno, dle nichž byl schopen fungovat jako výsadkář.
8. K MUDr. K. a Mgr. H. žalobce uvedl, že ti v daném typu řízení měli postavení znalce, a to, že nebyli předvoláni jako svědci, a že jim žalobce takto nemohl klást otázky, vede k neodstranitelné vadě řízení. Nadto je třeba poznamenat, že MUDr. K. žalobci neumožnila podstoupit testování ve Vojenské nemocnici Brno, nýbrž jej odeslala ke klinickému psychologovi Mgr. M. H., čímž bylo porušeno žalobcovo právo na svobodnou volbu lékaře. S tím se žalovaný ostatně rovněž dostatečně nevypořádal. Mgr. H. je navíc třeba považovat ve vztahu k žalobci za podjatého. Přitom zdravotní posudek MUDr. K. nesplňuje základní náležitosti posudku a je tak zatížen neodstranitelnou vadou a zároveň je nepřezkoumatelný. V případě zprávy Mgr. H., která sloužila jako podklad pro posudek MUDr. K., došlo k jejímu antedatování, přičemž Mgr. H. celé řízení protahoval, naváděl žalobce ke krokům, které pak vykládal v jeho neprospěch apod. V daném smyslu jsou tak nepravdivá některá tvrzení Mgr. H., a to například termíny, v nichž měl žalobce testovat.
9. Žalobce v dalších částech žaloby líčí skutečnosti a vady související s jeho žádostmi o vrácení zbrojního průkazu, a také s uplatňováním náhrady škody za nesprávný úřední postup u Ministerstva vnitra. Žalobce také uvádí, že samotné řízení ve věci odnětí zbrojního průkazu bylo zahájeno nesprávně (zde žalobce odkazuje na „*usnesení o zahájení správního řízení č. j. KRPZ-95410-28/ČJ-2015-1500IY-JUP*“), a to navíc dvěma osobami, které žalobce označil za podjaté. Ani s touto námitkou se žalovaný nevypořádal. K porušení žalobcových práv došlo také tím, že byl až dne 20. 6. 2017, tedy více než pět měsíců po zahájení správního řízení, vyrozuměn o právech účastníka řízení (vyrozumění č. j. KRPZ-95410-40/ČJ-2015-1500IY). I tím byl žalobce omezen ve svém právu na spravedlivý proces.
10. V návaznosti na další žalobní tvrzení žalobce upozornil také na nezákonné postupy příslušníka Policie České republiky, por. J. M., vůči němu (nahlašování neexistujících dopravních přestupků, urážení, vyhrožování užitím síly apod.), nezákonné jednání Policie České republiky v důsledku interpelace premiéra, kterou na popud žalobce uplatnila poslankyně Mgr. J. Č., krytí policistů ze strany státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně – pobočka ve Zlíně, JUDr. H., jednání nesoucí znaky trestného činu ze strany Městské policie Uherský Brod, naschvály, které žalobci provádí Česká obchodní inspekce atd.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a další podání žalobce

11. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl především to, že dne 11. 11. 2015 vydala praktická lékařka MUDr. R. K. posudek o zdravotní způsobilosti žalobce k držení zbrojního průkazu, a to s tím, že žalobce není zdravotně způsobilý. S tímto posudkem, od kterého se odvíjí příslušná správní rozhodnutí, byl žalobce prokazatelně seznámen; žalobce totiž MUDr. K. dne 26. 11. 2015 doručil návrh na přezkoumání daného posudku, který byl postoupen k přešetření Krajskému úřadu Zlínského kraje. Tento posudek nebyl zrušen a [rovněž s ohledem na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 5. 2018, č. j. 62 A

94/2016-36 (všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz)] správní orgán prvního stupně ani žalovaný nemají pravomoc zdravotní posudek věcně přezkoumávat.

12. Žalovaný odmítá žalobcovu konstrukci, že by okolnosti související s interpelací v Parlamentu České republiky, na popud žalobce, byla schopně vyvolat koordinované aktivity nejrůznějších státních orgánů a lékařů, a to s cílem odejmout žalobci zbrojní průkaz; taková tvrzení se opírají toliko o vnitřní přesvědčení žalobce.
13. V řízení vystupoval jediný podklad pro rozhodnutí, a to předmětný zdravotní posudek MUDr. K. Ten byl způsobilý prokázat ztrátu žalobcovy zdravotní způsobilosti k držení zbrojního průkazu. Přitom v řízení samotném sice byla namítnuta podjatost úřední osoby – Mgr. R., kteréžto námitce nebylo vyhověno (proti těmto závěrům se žalobce neodvolal), nicméně i tak byla určena jiná oprávněná úřední osoba a Mgr. R. se na dalším výkonu pravomoci žalovaného nepodílel. Za irrelevantní je považovat žalobcovu tvrzení o útisku, mučení apod., které jej má odradit od uplatňování důkazů ve prospěch nezletilých obětí trestných činů.
14. Žalobce dle žalovaného nijak nevymezil, co považuje za právní stránku zdravotního posudku MUDr. K., kterou by se správní orgány měly zabývat. Posudek byl vydán posuzujícím lékařem, žalobce s ním byl seznámen a je v zájmu společnosti, aby za takových podmínek byl znemožněn dotčenému držiteli zbrojního průkazu přístup ke zbraním a střelivu. Konstrukce posuzování zdravotní způsobilosti klade těžiště na odborné lékařské vyšetření, jehož rozsah je plně v kompetenci lékaře. Příslušný policejní útvar nemůže a ani nesmí relativizovat či bagatelizovat lékařské závěry posudku.
15. Dřívější psychologická vyšetření žalobce pak nejsou způsobilá nahradit nebo zneplatnit posudek vydaný v předmětné věci. V daném řízení také nebyla lékařka v postavení znalce, nýbrž ve smyslu § 20 odst. 2 zákona o zbraních lékařem se specializovanou způsobilostí v oboru všeobecného praktického lékařství. Posudek byl zpracován před zahájením nyní přezkoumávaného řízení a žalobce proti němu uplatnil opravný prostředek; v řízení tak nebyly žádné osoby v postavení znalců, které by bylo nutné vyslechnout.
16. Žalovaný dále odkázal na právní úpravu stanovící postup lékaře při posuzování zdravotní způsobilosti žadatele zbrojního průkazu nebo jeho držitele. Ta je obsažena ve vyhlášce č. 493/2002 Sb., o posuzování zdravotní způsobilosti k vydání nebo platnosti zbrojního průkazu a o obsahu lékařnické první pomoci provozovatele střelnice (dále jen „vyhláška č. 493/2002 Sb.“). Dle ní lékařka postupovala a posouzení postupu posuzujícího lékaře nebylo předmětem řízení o odnětí zbrojního průkazu žalobci; tento postup naopak byl přezkoumán v rámci podaného opravného prostředku proti posudku, bez toho, aby výsledkem bylo jeho zrušení. Nadto § 6 odst. 2 vyhlášky č. 493/2002 Sb. stanoví, že posudek nesmí obsahovat diagnózu. Správní orgány tak nejsou oprávněny se seznámit s diagnózou, která vedla k lékaře k vydání příslušného posudku. Žalobcem navrhovaný výsledek také nemohl přinést jiné výsledky než ty, které jsou uvedeny v posudku. Proto se žalovaný ani nebude vyjadřovat k žalobcovým tvrzením, která jdou nad rámec posuzovaného řízení.
17. Nelze přisvědčit ani tvrzením o procesních vadách řízení. Žalobce se přitom dopouští nepřesností, když např. usnesení č. j. KRPZ-95410-25/ČJ-2015-1500IY-JUP nepředstavovalo usnesení o zahájení správního řízení, nýbrž o stanovení lhůty k vyjádření k podkladům rozhodnutí. Ani skutečnost, že byl žalobce vyrozuměn o svých právech

účastníka řízení pět měsíců po zahájení řízení, nemohla mít za následek překážku pro uplatnění jeho práv, a to také s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu. Souvislost s případem pak nemají tvrzení týkající se nezákonného jednání některých policistů, státních zástupců či České obchodní inspekce.

18. Žalovaný vyjádřil názor, že by soud měl s ohledem na výše uvedené žalobu zamítnout.
19. Ve vyjádření ze dne 20. 7. 2018 žalobce nepřímě navrhl, aby soud využil svého „moderačního práva“ a zrušil i rozhodnutí Krajského ředitelství, resp. aby soud rozhodl „ve věci samé“, neboť celá záležitost by, pokud by bylo napadené rozhodnutí toliko zrušeno a věc se vrátila k dalšímu řízení žalovanému, posléze předvídatelně znovu dospěla k soudu. Žalobce opětovně zdůraznil úlohu koordinovaného protizákonného jednání vůči němu, které vyústilo v odnětí zbrojního průkazu.
20. V kontextu se svými tvrzeními o (vzájemně sladěném) postupu vůči sobě žalobce také sumarizoval jednotlivá pochybení napadeného rozhodnutí a příslušného řízení, které mu předcházelo. Celé rozhodnutí je přitom nepřezkoumatelné a zároveň ve správním spise chybí jakýkoli podklad či důkazní prostředek, který by prokazoval, že k odeslání žalobce na mimořádnou zdravotní prohlídku existoval byt' jediný důvod.
21. Na celkovou trestní či obecně společenskou rovinu svého případu, kterou zmiňoval již dříve, žalobce poukázal v dalším svém podání, tentokrát z 11. 10. 2019. Zmínil také, že vůči němu byla nezákonně zahájena a prováděna daňová kontrola. Žalobce rovněž uvedl příklady některých dalších nezákonností, ke kterým má docházet např. při správě města Uherský Brod nebo při činnosti městské policie tohoto města. Na Slovákku dle žalobce existuje organizovaný zločin úředních osob.

IV. Ústní jednání

22. Při ústním jednání konaném dne 13. 8. 2020 žalobce navázal na svá dosavadní písemná podání. Zároveň v této souvislosti poukázal na skutečnosti, o kterých se dozvěděl po vydání nyní napadeného rozhodnutí. Jedná se např. o záležitosti týkající se MUDr. K. a Mgr. H., kupř. smluvní vztahy mezi nimi a městem Uherský Brod, kteří se dle názoru žalobce měli ve věci vyloučit pro podjatost. Dále mj. zmínil, že podnět na Policii České republiky ve věci odnětí zbrojního průkazu podal státní zástupce JUDr. H. z Krajského státního zastupitelství v Brně – pobočka ve Zlíně, který si vymyslel, že žalobce uváděl, že žalobce a jeho blízcí mají obavu o svůj život (jeho slova byl zkreslena, pouze citoval svou vojenskou přísahu), a to za situace, kdy získal informaci o tom, že žalobce sice je držitelem zbrojního průkazu, nevlastní však zbraň; přesto JUDr. H. uváděl, že žalobce střelnou zbraň vlastní. Tento podnět JUDr. H. představuje přenesení určitých otázek z trestních a jiných řízení, v nichž žalobce nějakým způsobem figuroval, a není dostatečným důvodem pro zahájení řízení o odnětí zbrojního průkazu. Daný podnět také nebyl nijak doložen a samotné správní řízení, bezdůvodně zahájené, představuje zneužití správního práva.
23. Žalobce v průběhu správního řízení opakovaně podával námitky podjatosti, a to např. ve vztahu k Mgr. R. či plk. Ing. Z. B., to však nemělo smysl, námitky byly zamítnuty, žalobci nebylo ani umožňováno nahlížet do spisu, což vedlo i k tomu, že žalobce ve věci rozhodnutí o námitce podjatosti nepodal odvolání. V případě Mgr. R. docházelo ve vztahu k žalobci k nátlaku či vyhrožování.
24. Žalovaný poukázal na to, že když bylo ve věci vydáno Krajským ředitelstvím první rozhodnutí ve věci odnětí zbrojního průkazu žalobci, žalovaný toto rozhodnutí

v přezkumném řízení zrušil, z čehož je zřejmé, že neexistoval žádný zájem žalobce poškodit. Zejména po případu střelby, k níž došlo právě v Uherském Brodě, má žalovaný i orgány policie ztíženou pozici při posuzování zdravotní způsobilosti držitelů střelných zbraní – je v podstatě vázán posudkem příslušného lékaře, nemá možnost jej přezkoumávat, zpochybňovat, přistupovat z hlediska správního uvážení atp., což odpovídá i konstantní judikatuře. Žalobce měl možnost napadnout posudek oprávněným prostředkem dle zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách (dále jen „zákon o specifických zdravotních službách“), což také učinil, výsledek ale zřejmě nebyl dle žalobcových představ, neboť se o něm žalovaný nedozvěděl. V době rozhodování však byl platný posudek MUDr. K. a případné konflikty v regionu, odkud žalobce pochází, na rozhodnutí nemá vliv. Pro žalovaného byl posudek závazný a nezpochybněný; jako nemá žalovaný možnost zpochybňovat posudek znějící v neprospěch účastníka řízení, nemůže zpochybňovat ani posudek, který by byl k účastníku řízení vstřícný, ačkoli by žalovaný ve věci choval pochybnosti (zde žalobce poznamenal, že jím předložený posudek od Mgr. N. byl ignorován). V řízení byla prokázána žalobcova zdravotní nezpůsobilost a jeho práva byla zachována.

25. V reakci na shora uvedené žalobce dodal, že kdyby platilo stanovisko žalovaného, tak by stačilo, aby lékařka – podjatá či nepodjatá – ve věci vydala jakékoli stanovisko a již by nemuselo probíhat správní řízení. Tato interpretace podaná žalovaným není pravdivá, je účelová a věc je ovlivněna událostí střelby v Uherském Brodě, a ovlivnění jí byli i příslušní lékaři.
26. Žalovaný v rámci polemiky mezi stranami ohledně podjatosti Mgr. R. uvedl, že telefonický hovor mezi Mgr. R. a žalobcem ze dne 4. 1. 2018 nelze považovat za důvod či ilustraci podjatosti. Žalobce si chtěl smluvit telefonicky určitou záležitost související se správním řízením, žalovaný však vždy a bezvýjimečně v takových případech trvá na písemných podáních a písemném styku s účastníky řízení (to žalobce rozporuje s tím, že pokud o něco písemně požádal, nebylo mu vyhověno). Zásada písemnosti je klíčová, telefonáty mohou vést k dezinterpretaci či nepochopení mezi komunikujícími. Mgr. R. se přesto z řízení „stáhl“, i když bylo rozhodnuto, že Mgr. R. nebyl podjatý (k tomu žalobce poznamenal, že ve spise figuruje protokol o seznámení se spisem ze dne 26. 4. 2018, č. j. PPR-32051-26/ČJ-2017-990450, na kterém je Mgr. R. podepsán, a který svědčí o tom, že jmenovaný byl úkonu přítomen; jiná oprávněná úřední osoba zřejmě rozhodnutí jen podepsala a vše probíhalo pod gescí Mgr. R.).
27. Soud v rámci jednání před soudem provedl některé z žalobcem navržených důkazů, přičemž dokazování neprováděl listinami, které jsou součástí správního spisu. Soud tak ověřil, že rozhodnutím Městského úřadu Uherský Brod ze dne 19. 1. 2016, č. j. OZU/204/16/Bř/5, byla žalobci udělena koncese dle § 53 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon) pro předmět podnikání ostraha majetku a osob; k tomu žalobce uvedl, že zbrojní průkaz byl pro něj důležitý z hlediska jeho podnikání. Dále soud konstatoval obsah zprávy o psychologickém vyšetření ze dne 29. 10. 2015 vypracované pro MUDr. K. Mgr. H. – žalobce tímto měl v úmyslu prokázat, že daná zpráva nebyla zpracována na potřebné úrovni (plnou verzi žalobce dle svých slov předložil Mgr. N.); předmětná zpráva je žalobcem výrazně anonymizovaná, jsou čitelná jen některá jednotlivá slova či pasáže (např. část základních anamnestických údajů), přičemž se v ní uvádí, že prověření způsobilosti pro držení zbrojního průkazu žalobce vnímá jako další z neopodstatněných sankcí a nepravostí, které proti němu policie uplatňuje (např.

v souvislosti s úrazem jeho synovce či peticí týkající se parkování); ve zprávě jsou ve zkratce uvedeny použité metody a je zakončena závěrem, že vzhledem k potencovaným osobnostním charakteristikám, bohaté spisové aktivitě a klinickým i testovým situacím je žalobce pro držení zbrojního průkazu aktuálně nezpůsobilý. Dále soud konstatoval, že dle posudků o zdravotní způsobilosti uchazeče Přezkumné komise Vojenské nemocnice Brno ze dne 7. 1. 2010, č. 1456/2009, a ze dne 19. 8. 2014, č. 708/2014, byl žalobce schopen a zdravotně způsobilý jako „*aktivní záloha – výsadkář*“. Dle posudku zpracovaného MUDr. V. U. dne 12. 9. 2015 byl žalobce schopen účasti na cvičení aktivních záloh. Dle potvrzení Krajského vojenského velitelství Zlín ze dne 8. 8. 2017 žalobce vykonal vojenské cvičení příslušníků aktivní zálohy pořádané vojenským útvarem 8280 Prostějov v době od 12. 9. do 19. 9. 2015, za což mu byla dle listiny Krajského vojenského velitelství Zlín ze dne 24. 1. 2017 vyplacena náhrada příjmu OSVČ. Podle dohody o zařazení do aktivní zálohy ze dne 13. 1. 2016, č. j. 17-5/2016-8207, uzavřené mezi Krajským vojenským velitelstvím Zlín a žalobce, byl žalobce zařazen do aktivních záloh pro funkci „starší technik, ČVO 69, č. funkce 42910, SH 52, BP-vyhrazené“ u vojenského útvaru 8280 Prostějov, přičemž od této dohody žalobce odstoupil oznámením ze dne 27. 4. 2016, což opřel o osobní důvody související se snahou některých orgánů státu poškodit žalobce a jeho rodinu.

28. Krajský soud v Brně dále konstatoval obsah smlouvy o nájmu nebytových prostor ze dne 7. 11. 2006 uzavřené mezi pronajímatelem městem Uherský Brod a nájemcem Občanským sdružením LUISA, zastoupeným Mgr. M. H. a PaedDr. D. B., již byly pronajaty prostory v domě na adrese B. L. 116 v U. B. za účelem provozu ordinace klinické psychologie a poradny pro rodinu (soud konstatoval také obsah dodatku č. 1 k této smlouvě ze dne 26. 5. 2008, jímž byl změněn účel nájmu na provozování střediska komplexní péče pro rodinu, školu a duševní zdraví); tím žalobce chtěl prokázat propojení města Uherský Brod s Mgr. H., resp. dalšími osobami. Dle výpisu z katastru nemovitostí ze dne 17. 3. 2017 (číslo LV X) pak je stavba č. p. X v k. ú. Uherský Brod ve vlastnictví Městské nemocnice s poliklinikou Uherský Brod; tím žalobce opět mýlil prokázat propojení některých osob v Uherském Brodě.
29. Soud také konstatoval obsah (printscreenu) žalobcovy SMS komunikace s Mgr. H. ze dne 3. 11. 2015, dle níž měla být zpráva od Mgr. H. nachystána následujícího rána. V této souvislosti žalobce předložil také dokumenty Vojenské zdravotní pojišťovny ČR (v soudním spise č. l. 102 a 103) z 21. 3. 2016, uvádějící výpis z účtu pojištěnce (žalobce), zejména ve vztahu k úkonům, které měl v roce 2015 provést Mgr. H.; s tím souvisí přehled, zpracovaný žalobcem, který obsahuje srovnání úkonů Mgr. H. dle zdravotní dokumentace, údajů pro pojišťovnu a dle skutečnosti (v soudním spise č. l. 101).
30. Dále soud konstatoval obsah smlouvy o poskytování pracovnělékařských služeb ze dne 6. 10. 2014, uzavřené mezi městem Uherský Brod („zaměstnavatel“) a MediUB s.r.o. („poskytovatel pracovnělékařské služby“), zastoupené jednatelkou R. K., jejímž předmětem bylo poskytování pracovnělékařské služby dle § 54 zákona o specifických zdravotních službách, a to za stanovených podmínek a za specifikovanou odměnu. Stejně tak soud uvedl obsah sdělení Mgr. H. Krajskému úřadu Zlínského kraje ze dne 26. 4. 2016, v němž Mgr. H. uvádí průběh a dobu vyšetření žalobce, jakož i zpracování příslušné zprávy; obdržení tohoto podkladu oznamoval Krajský úřad Zlínského kraje žalobci pod č. j. KUZL 30924/2016 ze dne 2. 5. 2016.
31. Poté soud uvedl obsah žádosti o informaci Krajského státního zastupitelství v Brně – pobočky ve Zlíně ze dne 25. 8. 2015, č. j. 7 KZN 1085/2013 – 156, v němž se JUDr. C. H.

dotazuje Krajského ředitelství, zda je žalobce držitelem zbrojního průkazu a vlastníkem střelné zbraně, či zda z jiného legálního titulu takovou zbraň disponuje, přičemž příslušný pozánek bude postoupen ke zvážení postupu dle § 20 odst. 5 zákona o zbraních. Na to Krajské ředitelství odpovídalo sdělením ze dne 1. 9. 2015, č. j. KRPZ-93085-2/ČJ-2015-1511IZ-ZNE, dle kterého žalobce tou dobou byl držitelem zbrojního průkazu pro skupiny B, D a E, přičemž zbraň nevlastní. Soud uvedl také obsah protokolu Krajského ředitelství ze dne 5. 8. 2020, č. j. KRPZ-95410-66/ČJ-2015-1500IY-JUP, o uplatnění práva žalobce dle § 38 odst. 1 správního řádu.

32. Soud rovněž shrnul obsah článku vytištěného z www.blesk.cz „*O manželce napsal vrah z Brodu povídku: Psycholožka se jí bála - dalo se tragédii zabránit?*“. V tomto článku je obsažena informace, že Z. K. (a jeho manželku), který se dopustil tragické střelby v Uherském Brodě, vyšetřovala MUDr. H., a to v souvislosti se způsobilostí jmenovaného být držitelem zbrojního průkazu, přičemž manželka Z. K. měla být vůči MUDr. H. paranoidní. Tím měl žalobce v úmyslu mj. prokázat, že posouzení jeho zdravotní způsobilosti bylo ovlivněno právě zmiňovaným incidentem, kdy MUDr. H. je manželkou Mgr. H.
33. Soud k důkazu provedl zvukovou nahrávku, kterou žalobce předložil na DVD nosiči, a která představuje záznam jeho telefonického hovoru s Mgr. R. ze dne 4. 1. 2018, a která má ilustrovat podjatost Mgr. R. Hovor souvisel s výzvou k odstranění vady podání, kterou žalobce ve věci obdržel.
34. Soud neprováděl důkazy v podobě dalších předložených písemností. V případě písemností, které byly soudu předloženy jako příloha žaloby a jsou obsaženy v soudním spise na č. l. 160 a násl. (to se netýká dokumentů, které jsou rovněž součástí správního spisu), tomu tak bylo proto, že se soud domnívá, že nesouvisí s předmětem řízení, kterým je především přezkoumání správnosti závěrů Krajského ředitelství a žalovaného ve vztahu k odnětí zbrojního průkazu, a to zejména v souvislosti se zdravotním posouzením žalobce – s věcí tak pro účely soudního přezkumu přímo nesouvisí „argumentační linie“ týkající se „problémů“ žalobce s policistou por. Mgr. M. (včetně různých trestních oznámení a personálních opatření), s jednáním městské policie, anonymními oznámeními zmiňujícími žalobce v souvislosti s jeho podnikáním na živnostenský či finanční úřad, parkováním v Uherském Brodě, přestupkovými řízeními, zcizováním majetku města Uherský Brod, osobami kandidujícími v komunálních volbách v rámci Uherského Brodu na vybraných kandidátkách atp. Zároveň se soud domnívá, že na takto rozsáhlé dokazování, jako navrhuje žalobce, není prostor v rámci správního soudnictví (v případě výsledků Mgr. H. a MUDr. K., včetně zvukových záznamů hovorů s nimi, které pořídil a předložil žalobce na DVD nosiči, by se dle názoru soudu jednalo v podstatě o nahrazování skutkových zjištění a úvah, které měly být jádrem rozhodování správních orgánů, a tedy i popření subsidiarity soudního přezkumu ve správním soudnictví) a žalobce měl příslušné žalobní návrhy činit primárně ve správním řízení, od čehož nelze oddělit ani to, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], což se týká zejména skutečností (a příslušných důkazních návrhů), které nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí.
35. Soud v rámci jednání také uvedl, že si po Krajském úřadu Zlínského kraje vyžádal informaci o tom, s jakým výsledkem byl posudek MUDr. K. přezkoumán. Ve sdělení ze dne 3. 2. 2020, č. j. KUZL 8865/2020, Krajský úřad Zlínského kraje soud informoval, že ve

věci bylo vydáno rozhodnutí ze dne 26. 7. 2016, č. j. KUZL 51012/2016, jímž byl napadený posudek MUDr. K. dle § 47 odst. 2 písm. a) zákona o specifických zdravotních službách potvrzen.

V. Posouzení věci soudem

36. Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že žaloba **je důvodná**.
37. Předmětem sporu v dané věci je to, zda byly splněny podmínky pro rozhodnutí o tom, že se žalobci dle § 27 odst. 1 písm. b) zákona o zbraních odnímá zbrojní průkaz, a to z toho důvodu, že pozbyl zdravotní způsobilost. Krajský soud v Brně přitom v návaznosti na žalobní argumentaci a vyjádření žalovaného předesílá, že dle jeho názoru nelze danou věc podřadit pod žádnou z výluk soudního přezkumu, konkrétně pak např. dle § 70 písm. d) s. ř. s., přičemž správní soudy se přezkumem rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu (i z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti) běžně věnují (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 Ca 233/2009-44).
38. Pokud jde o příslušnou právní úpravu, tak dle § 20 odst. 1 zákona o zbraních, ve znění účinném do 5. 8. 2016 (posudek vydala MUDr. K. dne 11. 11. 2015), „[z]dravotní způsobilost žadatele o vydání zbrojního průkazu zjišťuje a posudek o zdravotní způsobilosti vydává posuzující lékař na základě výsledku lékařské prohlídky, popřípadě psychologického vyšetření a dalších potřebných vyšetření. Posuzujícím lékařem se pro účely tohoto zákona rozumí poskytovatel zdravotních služeb v oboru všeobecné praktické lékařství, u kterého je žadatel o vydání zbrojního průkazu nebo držitel zbrojního průkazu registrován k léčebné péči; v případě žadatele o vydání zbrojního průkazu skupiny D je posuzujícím lékařem lékař poskytovatele poskytujícího zaměstnavateli pracovnílékařské služby.“ Dle § 20 odst. 3 zákona o zbraních, opět ve znění účinném do 5. 8. 2016, „[z]jistí-li posuzující lékař u držitele zbrojního průkazu změnu zdravotního stavu, která má za následek ztrátu jeho zdravotní způsobilosti, je povinen vydat nový posudek o zdravotní způsobilosti a zaslat jej bez zbytečného odkladu příslušnému útvaru policie; u držitele zbrojního průkazu skupiny D je povinen též informovat bez zbytečného odkladu zaměstnavatele.“ V době rozhodování žalovaného danou materii upravoval § 20a odst. 4 zákona o zbraních.
39. Pokud jde o náležitosti posudku o zdravotní způsobilosti, jsou tyto společně s dalšími relevantními skutečnostmi, upraveny mj. v § 6 odst. 2 vyhlášky č. 493/2002 Sb. Dle tohoto ustanovení „[p]osudek o zdravotní způsobilosti, který vychází z lékařské prohlídky vstupní, periodické nebo mimořádné, musí být jednoznačný a nesmí obsahovat diagnózu. Posudkový závěr zní: „posuzovaná osoba a) je zdravotně způsobilá, anebo b) není zdravotně způsobilá, nebo c) je zdravotně způsobilá s použitím příslušných zdravotnických prostředků, které jsou v posudku vždy výslovně uvedeny, nebo s doprovodem.“ Pokud jde o obecné náležitosti takového posudku, odkazuje § 6 odst. 1 vyhlášky č. 493/2002 Sb. aktuálně na vyhlášku č. 98/2012 Sb., o zdravotnické dokumentaci (dále jen „vyhláška č. 98/2012 Sb.“). Samotná vyhláška č. 493/2002 Sb. pak v § 1 až 6 upravuje podrobnosti pro účely posuzování zdravotní způsobilosti k vydání nebo platnosti zbrojního průkazu, přičemž ve znění účinném do 30. 11. 2007 obsahovala v příloze 2 také vzor příslušného posudku.
40. V dané věci není sporu o tom, že MUDr. R. K. byla příslušným posuzujícím lékařem, a že žalobce její posudek převzal dne 11. 11. 2015. Zároveň účastníci řízení nijak

nezpochybňují, že tento posudek byl výchozím a klíčovým podkladem pro rozhodnutí Krajského ředitelství i žalovaného.

41. V tomto smyslu žalovaný na s. 6 svého rozhodnutí konstatoval, že posuzování zdravotní způsobilosti držitele zbrojního průkazu je dle § 20 odst. 1 zákona o zbraních svěřeno výhradně do pravomoci lékaře. Na s. 7 žalovaný uvádí, že posudek MUDr. K. splňuje náležitosti stanovené prováděcím předpisem, jímž je již výše vzpomenuhá vyhláška č. 493/2002 Sb. Tamtéž žalovaný uvádí, že posouzení změny zdravotního stavu účastníka řízení a vyvození závěru o zdravotní nezpůsobilosti je vysoce odborný lékařský úkon, k němuž je oprávněn posuzující (praktický) lékař účastníka řízení. Správní orgán prvního stupně ani žalovaný pak nemají žádnou zákonem uloženou povinnost ani oprávnění zkoumat nebo přezkoumávat, za jakých okolností byl posudek vydán a zda skutečně došlo ke změně zdravotního stavu držitele zbrojního průkazu. Dle žalovaného je pak vydaný posudek relevantním podkladem pro rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu (v průběhu ústního jednání před soudem žalovaný posudek lékaře označil za pro něj prakticky závazný).
42. Žalovaný na tomtéž místě pokračuje, že z posudku MUDr. K. je seznatelné, že žalobce není zdravotně způsobilý k držení zbrojního průkazu; v případě, že je dán takový posudek, musí správní orgán postupovat v souladu s § 27 odst. 1 písm. b) zákona o zbraních a *„nemůže konat jinak než rozhodnout o odnětí ZP účastníku řízení, neboť kdyby nekonal, postupoval by v rozporu s právními předpisy“*. Zároveň žalovaný zmínil, že žalobce podal návrh na přezkoumání předmětného posudku, přičemž tento návrh byl postoupen Krajskému úřadu Zlínského kraje – dle § 46 odst. 3 zákona o specifických zdravotních službách obecně nemá návrh na přezkoumání lékařského posudku odkladný účinek a neměl jej ani v případě žalobce. Proto dle žalovaného je předmětný posudek *„relevantním podkladem správního řízení pro rozhodnutí o odnětí ZP účastníkovi řízení, neboť ve spisu není žádný právě relevantní dokument, na základě kterého by byl předmětný Posudek zrušen“*.
43. Jak pokračuje žalovaný na s. 8 svého rozhodnutí, nebyl za dané situace důvod pro to, vyhovět návrhům žalobce na výsledcích určených osob. V daném kontextu, v reakci na námítky týkající se tvrzení žalobce o jeho dosavadních výsledcích psychologického testování u jiných posuzovatelů, posudku MUDr. K. a postupu psychologa Mgr. H., jehož posouzení bylo podkladem pro posudek MUDr. K., uvedl žalovaný na s. 9 svého rozhodnutí, že *„správní orgán I. stupně a ani Policejní prezidium ČR není oprávněno posuzovat nebo zkoumat jakým způsobem vykonává lékař svoji činnost. Dle ust. § 2 odst. 2 správního řádu uplatňuje správní orgán svoji pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Správní orgán I. stupně a Policejní prezidium ČR není skutečně oprávněno toto řešit. Pokud účastník řízení nesouhlasí se závěry nebo s činností jakéhokoli lékaře je nutno toto řešit jinou cestou než v odvolacím řízení ve správním řízení týkající se odnětí ZP účastníka řízení. Pokud účastník řízení nesouhlasí s vydaným posudkem je nutno postupovat dle předpisů týkající se zdravotních služeb, např. dle zákona o specifických zdravotních službách.“*
44. Obdobnou argumentaci žalovaný uvádí, pakliže se žalobce v odvolání dotkl nesprávnosti postupů MUDr. K. či Mgr. H. (popřípadě jimi vypracovaných písemností), také na s. 10 (byť tam dodává, že *„účastník řízení nedoložil žádný právně relevantní dokument, na základě kterého by Posudek o zdravotní způsobilosti vydaný na jeho osobu přestal být platným právně relevantním podkladem pro rozhodnutí o odnětí ZP“*), na s. 11, 13, 18, 20, 22 (zde žalovaný dodal, že *„[p]osuzování zdravotní způsobilosti držitele zbrojního průkazu je na odpovědnosti*

posuzujícího lékaře a správní orgán nemá žádnou možnost jeho závěry relativizovat např. jeho svědeckou výpověď“), 27, 30 a 31.

45. Na základě takto rekapitulovaného obsahu napadeného rozhodnutí považuje Krajský soud v Brně předmětné rozhodnutí především za nepřezkoumatelné. Jak vyplývá z ustálené judikatury správních soudů (mezi jinými viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2020, č. j. 1 Afs 480/2019-31), tak, aby bylo odůvodnění správního rozhodnutí přezkoumatelné, musí být především jasné, určité a srozumitelné a musí obsahovat důvody výroku, tj. mimo důvodů skutkových též úvahy, jimiž se správní orgán řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu právních předpisů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů jde tehdy, pokud se správní orgán určitou pro věc podstatnou skutečností vůbec nezabýval. V nyní posuzované věci se sice žalovaný námitkami žalobce, týkajícími se posudku vypracovaného MUDr. K. zabýval, nicméně tyto vypořádal toliko shora přiblíženým způsobem (posudek považoval pro sebe za – v podstatě zcela – závazný a necítil se oprávněn jej a okolnosti se k němu vážící blíže zkoumat), pročež se žalobcovými námitkami v tomto směru nijak věcně nezabýval.
46. Pro formulaci svých závěrů vychází Krajský soud v Brně z judikatury Nejvyššího správního soudu, která se týká přezkumu rozhodnutí správních orgánů, jež se opírají o závěry lékařského (resp. psychologického) posouzení dotčené osoby. V tomto směru považuje za významný zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013-35, publikovaný pod č. 2916/2013 Sb. NSS, který se zabýval problematikou rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění příslušníka bezpečnostního sboru ze služebního poměru z důvodu ztráty tzv. osobnostní způsobilosti na základě závěru psychologa bezpečnostního sboru podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů“); dle názoru zdejšího soudu se obdobné principy uplatní i u jiných podobných forem posudkové činnosti, které vedou k následnému rozhodování správních orgánů (viz např. problematika rozhodování o žádosti o invalidní důchod – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 Ads 158/2012-24), přičemž se lze inspirovat i judikaturou k těmto otázkám se vztahující. Podobnosti mezi těmito případy a nyní posuzovanou věcí považuje soud za převažující nad odlišnostmi, byť by bylo možné uvažovat např. o tom, že v případě služebního poměru příslušníků ozbrojeného sboru je příslušný psycholog „vtělen“ do struktury ozbrojeného sboru a v jistém smyslu i rozhodujícího správního orgánu (a ten na něj má také výraznější „vliv“ než zde žalovaný či prvostupňový orgán na „autonomního“ posudkového lékaře), či že obdobná situace nastává i u rozhodování o žádosti o invalidní důchod, přičemž v obou případech je, oproti nynější věci, výrazně omezena svobodná volba lékaře či jiné posuzující osoby nebo entity. I v případě rozhodování o odnětí zbrojního průkazu však mohou být následky podobně závažné, např. kdyby držení zbrojního průkazu bylo podmínkou pro možnost jednotlivce vykonávat nějakou výdělečnou činnost (v tomto směru přiměřeně viz k důkazu provedené rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod ze dne 19. 1. 2016, č. j. OZU/204/16/Bř/5, jímž byla žalobci udělena koncese pro předmět podnikání ostraha majetku a osob).
47. K věci zdejší soud v návaznosti na výše zmíněné také uvádí, že řízení o odnětí zbrojního průkazu je správním řízením, ve kterém se rozhoduje o veřejných subjektivních právech a povinnostech držitele zbrojního průkazu. Měly by tak být splněny základní procesní požadavky na správní řízení co do možnosti seznámení se účastníka s podklady

rozhodnutí, možnosti uplatnění námitek, vyjádření a připomínek, včetně jejich vypořádání správním orgánem a reflexe tohoto vypořádání v odůvodnění správního rozhodnutí. Proto by rozhodnutí správních orgánů o odnětí zbrojního průkazu mělo být přezkoumatelné v celém rozsahu ve správním soudnictví.

48. Pokud jde o odůvodnění takového rozhodnutí správního orgánu, je třeba vycházet z toho, že s ohledem na subsidiární aplikaci správního řádu musí dané rozhodnutí vyhovět požadavkům mj. § 68 odst. 3 správního řádu. V této souvislosti je si Krajský soud v Brně vědom toho, že vyhláška č. 493/2002 Sb. nejenže výslovně nevyžadovala, aby posudek lékaře obsahoval uvedení konkrétního důvodu, pro který držitel zbrojního průkazu pozbyl zdravotní způsobilost, popř. které zdravotní způsobilost vylučují (k nemocem, které zdravotní způsobilost vylučují viz § 5 a příloha č. 1 vyhlášky č. 493/2002 Sb.), ale dokonce zakazuje, aby příslušná diagnóza byla v posudku uvedena (viz shora citovaný § 6 předmětné vyhlášky a jí stanovené minimalistické požadavky na obsah a podobu zdravotního posudku). To se odráželo i ve vzoru posudku o zdravotní způsobilosti k držení zbrojního průkazu, jak byl obsažen v příloze č. 2 vyhlášky č. 493/2002 Sb. ve znění účinném do 30. 11. 2007 (tomuto vzoru v zásadě odpovídá i podoba posudku MUDr. K.; lze poznamenat, že tento posudek v poučení o možnosti podat návrh na přezkoumání obsahoval ještě odkaz na tou dobou již neplatný zákon č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu). Avšak dle názoru soudu požadavky kladené vyhláškou č. 493/2002 Sb. na závěr lékaře nijak nemohou zužovat požadavky kladené § 68 odst. 3, popř. § 3 správního řádu na rozhodnutí správního orgánu, který je odpovědný za řádný průběh tohoto správního řízení a za dodržení procesních náležitostí řízení, včetně řádného odůvodnění svých rozhodnutí a vypořádání relevantních námitek. Pokud tedy držitel zbrojního průkazu relevantně rozporuje např. to, že by pozbyl potřebné zdravotní způsobilosti, je správní orgán povinen v odůvodnění svého rozhodnutí tyto námitky řádně a přezkoumatelným způsobem vypořádat (zde soud poznamenává, že se jedná o analogickou situaci ve vztahu k zákonu o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů a vyhlášce č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru – srov. bod [32] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013-35).
49. Pokud žalovaný v podstatě namítá, že příslušný posudek je pro něj závazný a nemůže jej blíže posuzovat, pak lze uvést, že ze shora citovaného § 20 a 27 zákona o zbraních skutečně plyne, že správní orgán musí odejmout zbrojní průkaz, pokud držitel zbrojního průkazu dle posudku příslušného lékaře pozbyl potřebnou zdravotní způsobilost. K tomu ovšem soud uvádí, že se ve vztahu k tvrzené vázanosti správního orgánu, rozhodujícího o odnětí zbrojního průkazu, posudkem lékaře, uplatní závěry, které k obdobné situaci formuloval Nejvyšší správní soud v opakovaně vzpomínaném rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013-35: „*To však neznamená, že služební funkcionář je jen pasivním vykonavatelem rozhodnutí psychologa bezpečnostního sboru, bez jakékoliv vlastní odpovědnosti. Závěr psychologa vydaný ve smyslu § 5 vyhlášky o osobnostní způsobilosti je třeba vnímat jen jako podklad správního rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, byť zpravidla stěžejní, který v konečné fázi podléhá soudnímu přezkumu. Takový podklad tedy může být služebním funkcionářem a následně správním soudem přezkoumán např. z hlediska jeho vad, nedostatku opory ve spisech, rozporu se spisy, anebo z hlediska vad řízení při zjišťování skutkové podstaty. I kdyby zákon o služebním poměru, resp. vyhláška o osobnostní způsobilosti, obsahovaly jen minimalistický požadavek na odůvodnění závěru psychologa, resp. rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, skutečnost, že toto rozhodnutí je plně přezkoumatelné ve správním*

soudnictví, nemůže mít jiný důsledek, než že odůvodnění přezkoumávaného správního rozhodnutí musí mít takovou obsahovou kvalitu, aby je mohl správní soud podrobit standardnímu soudnímu přezkumu. Jinak by nutně každé obdobně lakonické rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, jako bylo vydáno v případě žalobce, muselo být správními soudy rušeno pro nepřezkoumatelnost.“ I v nynější věci tak dle názoru Krajského soudu v Brně je třeba považovat posudek lékaře za zpravidla stěžejní podklad správního rozhodnutí, což však neznamená, že by se správní orgán stal toliko „pasivním vykonavatelem rozhodnutí lékaře“, který ve vztahu k lékařem vydanému posudku není nadán žádnou možností úvahy nebo hodnocení.

50. V návaznosti na již výše zmíněné je také možné konstatovat, že pro správní orgány a správní soudy podobné situace nejsou neznámé – i v jiných případech je stěžejním podkladem pro správní či soudní rozhodnutí odborné stanovisko nebo závěr, o němž si správní orgán, potažmo soud nemůže pro nedostatek vlastních odborných znalostí a zkušeností učinit úsudek sám, např. v případě posuzování míry poklesu pracovní schopnosti a stanovení vzniku invalidity, které je závislé na odborném lékařském posudku. Avšak i takový posudek, jak plyne z ustálené judikatury správních soudů, soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s. a jenom posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti, a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, může být rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003-54, publikovaný pod č. 511/2005 Sb. NSS, ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 Ads 158/2012-24, ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 Ads 12/2013-22, aj.). Totéž platí např. i pro oblast posudků vydaných zařízením závodní péče o způsobilosti určitého zaměstnance k výkonu určité práce, jak plyne z nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 11/08 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>); k tomu srov. také rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2007, č. j. 4 Ads 81/2005-125, publikovaný pod č. 1554/2008 Sb. NSS, dle kterého Nejvyšší správní soud „neponechal stranou své úvahy řadu případů, kdy posouzení zdravotního stavu ve smyslu způsobilosti k určité činnosti podlehne jako podklad v konečné fázi soudnímu přezkumu: jde o řadu situací ve sféře ryze veřejnoprávní, kdy posudek o zdravotním stavu (způsobilosti) jako jeden ze skutkových podkladů podléhá režimu přezkumu v rámci finálního rozhodnutí (věci řídičských průkazů, zbrojních průkazů apod.). Odlišností zde je, že existuje nezpochybnitelné veřejné subjektivní právo, do něhož zasahuje správní akt deklaratorní či konstitutivní povahy (odnětí řídičského průkazu, zbrojního průkazu apod.).“
51. Již bylo zmíněno, že vyhláška č. 493/2002 Sb. obsahuje jen minimální požadavky na obsah posudku a ty zásadně, v obligatorní podobě, nerozšiřuje ani bod 5. přílohy č. 1 vyhlášky č. 98/2012 Sb., který upravuje to, co lékařský posudek obsahuje „vždy“. V této souvislosti se Krajský soud v Brně opětovně odvolává na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013-35: „I když je pravda, že vyhláška Ministerstva vnitra o osobnostní způsobilosti ve znění v rozhodné době, tj. do 31. prosince 2012, obsahovala jen minimální požadavky na obsah závěru psychologa, její § 5 ani v té době nevylučoval, že by závěr psychologa nemohl bližší odůvodnění obsahovat (srov. návětí § 5 odst. 1 obsahující slova ‚alespoň tyto náležitosti‘). Poukaz na minimální požadavky vyhlášky o osobnostní způsobilosti proto nemůže být argumentem, před kterým se musí správní soud zastavit a aprobovat zjevně nepřijatelnou praxi vydávání nepřezkoumatelných správních rozhodnutí. (To by platilo i v případě, že by § 5 odst. 1 vyhlášky o osobnostní způsobilosti tento výklad neumožňoval, např. při absenci slova ‚alespoň‘; taková vyhláška by totiž musela být

shledána v rozporu se zákonem, resp. s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť by fakticky znemožnila účinný soudní přezkum správního rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, pročez by k ní soud podle čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky soud nepřihlédl.) Pokud bezpečnostní psychologové, resp. služební funkcionář při obeznámenosti s námitkami vznášenými žalobcem setrvali na minimalistickém obsahu psychologických závěrů dle tehdy platného znění vyhlášky, zatížili podklad pro správní rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, a ve svém důsledku též toto rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.“

52. V daných souvislostech proto má soud za to, že v rámci správního řízení žalobce nesouhlasil s tím, že pozbyl zdravotní způsobilosti k držení zbrojního průkazu. Zde žalobce odkazoval jednak na výsledky dřívějších psychologických posouzení, jednak např. zaslal žalovanému dne 2. 2. 2018 doklad o tom, že jej jiný psycholog, Mgr. D. N., shledal způsobilým „*k držení a používání zbraně*“ (viz písemnost o psychologickém vyšetření žalobce u Mgr. ze dne 24. 11. 2015). Soud uvádí, že tvrzení o dřívějších psychologických vyšetřeních (srov. také podklad ve správním spise v podobě výpisu ze zdravotnické dokumentace žalobce zpracovaného na základě požadavku Mgr. H. Vojenskou nemocnicí Brno dne 27. 10. 2015, v němž se konstatuje, že nebyla zjištěna nezpůsobilost žalobce z hlediska požadavků vyšetření Mgr. H.) nemají pro nynější věc sama o sobě rozhodující význam (být je třeba se i s nimi vypořádat), neboť v posuzovaném případě byla řešena změna žalobcovy zdravotní způsobilosti – zdravotní způsobilost v minulosti nemůže vyloučit to, že u konkrétní osoby nedojde k jejímu pozbytí (v tomto směru proto jako soud nyní nevyhodnotil za rozhodné provedené důkazy svědčící o tom, že byl žalobce zařazen do aktivních záloh apod.). V případě „posudku“ Mgr. N., který v kontextu tohoto případu považuje soud za zásadní materiál pro své závěry, se pak sice nejedná o posudek ve smyslu § 20 a násl. zákona o zbraních, nicméně jde o materiál, se kterým bylo třeba se v souvislosti se zpochybněním vyšetření a posouzení ze strany Mgr. H., ve vazbě na posudek MUDr. K., vypořádat. Tento podklad totiž nepředstavuje toliko prosté tvrzení žalobce o jeho zdravotní způsobilosti, nýbrž jde o jisté odborné zpochybnění závěrů Mgr. H., a to osobou, která *prima facie* vykazuje stejnou nebo obdobnou expertní úroveň, a která výslovně uvádí, že se se závěrem Mgr. H. seznámila. Přitom je třeba vzít v potaz, že v případě posudku MUDr. K. sehrálo posouzení ze strany Mgr. H. zřejmě klíčovou roli, neboť se MUDr. K., jakožto praktická lékařka, „spoléhala“ na odbornost Mgr. H. na poli psychologie, což bylo klíčové pro její posudkové závěry.
53. Soud také uvádí, že předložením závěrů Mgr. N. žalobce do jisté míry naplnil požadavky, které ve vztahu k příbuzné problematice odejmutí řidičského průkazu z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti formuloval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 1 As 8/2008-55. Zde Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě nespokojenosti tehdejšího žalobce se zprávou jeho registrující lékařky měl tento žalobce možnost „*vyhledat jiného odborného pracovníka ve zdravotnictví*“ a „*předložením nového přezkoumání zdravotního stavu ve stanovené lhůtě*“ vyvrátit dosavadní závěry lékařky. K tomu Krajský soud v Brně uvádí, že žalobce v nynější věci sice nepředložil posudek jiného „registrujícího poskytovatele zdravotních služeb v oboru všeobecné praktické lékařství“ ve smyslu § 20 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, ale předložil jiné odborné posouzení, jehož význam soud přiblížil shora. Zejména ve světle pozdější judikatury Nejvyššího správního soudu (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013-35, a judikaturu na něj navazující) se tak Krajský soud v Brně v jistém smyslu odlišuje od úzce a přísně chápaných závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze

dne 26. 3. 2008, č. j. 1 As 8/2008-55, a poukazuje mj. na skutkové odlišnosti; v nynější věci tak např. žalovaný (či správní orgán prvního stupně) žalobci neposkytl výslovně lhůtu k předložení nového lékařského posudku. Zároveň nepovažuje soud za „důstojné“ a žádoucí, aby byl žalobce v podstatě nucen či podněcován k tomu, aby hledal nového registrujícího lékaře tak dlouho, až objeví osobu, která bude ochotna vydat „pozitivní“ posudek (byť není vyloučeno, aby žalobce jiného registrujícího lékaře vyhledal). I v takovém případě se však soud domnívá, že by správní orgán byl nucen se s rozpornými posudky v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat a nepostupovat toliko takovým způsobem, že pozdější posudek „přebije“ všechny dřívější. Jednalo by se tak o obdobnou situaci, jakou představuje zde skutečnost, že je třeba se vypořádat s odlišnými odbornými závěry psychologů. V tomto smyslu nemůže příslušný správní orgán přenášet svou odpovědnost a kompetenci při rozhodování čistě na posuzující lékaře, a to zejména v kontextu toho, že se v řešené věci nejedná o řízení o žádosti, nýbrž o řízení zahájené a vedené z úřední povinnosti, v němž je třeba akcentovat odpovědnost správního orgánu za zjištění skutkového stavu (viz např. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2013, č. j. 5 As 97/2011-164, dle kterého *„[v] případě odnětí zbrojního průkazu ovšem nesou důkazní břemeno k prokázání ztráty zdravotní způsobilosti správní orgány, které odpovídají též za to, že posudek praktického lékaře o zdravotní způsobilosti byl vyhotoven v souladu s požadavky zákona a prováděcích předpisů“*).

54. Žalobce se v těchto souvislostech, přinejmenším v rámci správních rozhodnutí či samotného posudku (srov. však Zprávu o psychologickém vyšetření ze dne 29. 10. 2015 Mgr. H., kterou žalobce předložil k důkazu v rámci ústního jednání před soudem), ani nemohl seznámit s důvody vylučujícími nebo omezujícími jeho zdravotní způsobilost (k problematice obsahu posudku dle vyhlášky č. 493/2002 Sb. viz výše). K argumentaci obou stran sporu tak zdejší soud uvádí, že již z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 Ca 233/2009-44, který je třeba vykládat ve smyslu následné judikatury (zde částečně citované) Nejvyššího správního soudu, plyne, že správní orgán sice není odborně nadán přezkumu závěru lékaře o zdravotní způsobilosti, avšak je zejména k námitce účastníka povinen přezkoumat, zda posudek lékaře byl zpracován v souladu se zákonem, přičemž o odnětí zbrojního průkazu dle § 27 odst. 1 písm. b) zákona o zbraních rozhoduje příslušný orgán policie, a nikoli lékař. Pod tuto maximu dle zdejšího soudu spadá i ověření toho, jaký konkrétní důvod dle příslušného právního předpisu vede k tomu, že držitel zbrojního průkazu pozbyl zdravotní způsobilost, což je jeden z předpokladů pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (viz bod [41] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013-35) přičemž nelze pustit ze zřetele ani žalobcovy výtky k tomu, jakým způsobem Mgr. H. zpracoval své posouzení, které bylo následně podkladem pro posudek MUDr. K.
55. Krajský soud v Brně také dodává, že v intencích žalobcových námitek bylo třeba, aby se žalovaný zabýval přezkoumatelností posudku, který bral za základ svého rozhodnutí, jako takového, popř. aby sám přezkoumatelně uvedl, proč považuje předmětný posudek za dostačující podklad svého rozhodnutí. Přitom požadavky na obsah takového posudku, aby obstál při následném přezkumu, lze seznat např. z bodu [44] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 299/2017-37, přičemž v bodě [32] tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„[l]ékařský posudek, který je výsledkem posudkové činnosti a podkladem pro rozhodnutí služebního funkcionáře, hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. Obecně by měl být posudek především úplný, přesvědčivý a měl by se vypořádat se všemi rozhodujícími*

skutečnostmi. Posudkový závěr musí být zdůvodněn tak, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá příslušné odborné lékařské znalosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 Ads 158/2012-24). Lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k výkonu služby musí dále vždy obsahovat údaje uvedené v příloze č. 4 vyhlášky o zdravotní způsobilosti.“

56. Na věci pak nic nemění ani skutečnost, že žalobce měl možnost podat návrh na přezkoumání posudku dle § 46 odst. 1 zákona o specifických zdravotních službách. Dle § 46 odst. 3 tohoto zákona totiž takový návrh v žalobcově situaci neměl odkladný účinek. Už z tohoto hlediska bylo třeba, aby přezkoumatelný byl přímo posudek, resp. rozhodnutí Krajského ředitelství či žalovaného ve vztahu k tomuto posudku (výsledek přezkumu posudku ostatně správní orgány ve věci nebraly v potaz). Takový přezkum tedy nemohl za daných podmínek přispět k ochraně veřejných subjektivních práv žalobce v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně či žalovaným. V tomto smyslu, zejména s odkazem na shora citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou zdejší soud bere za podstatnou oporu pro formulování svých závěrů, se soud odlišuje od závěrů formulovaných v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 5. 2018, č. j. 62 A 94/2016-36, na který žalovaný odkazoval (viz zejména bod 19. tohoto rozsudku, který akcentuje toliko posouzení toho, „*zda byl zdravotní posudek pořízen v souladu se zákonem, tedy mj. to, zda byl žalobci řádně předán*“, a to v kontextu toho, že není na správním orgánu, aby daný posudek „přezkoumával“).
57. Ačkoli ze shora uvedených důvodů provažoval Krajský soud v Brně žalobu za důvodnou, ve většině zbývajících žalobních námitek jí nemůže (v rozsahu, který není „kryt“ závěrem o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí) bez dalšího přisvědčit.
58. Lze tak uvést, že soud nesouhlasí se závěrem, že MUDr. K. a Mgr. H. měli v řízení postavení znalce, zejména se nelze ztotožnit s tím, by toto postavení měli na základě zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“). Řízení a dokazování ve věci neprobíhalo dle o. s. ř., nýbrž dle správního řádu. Jmenované osoby taktéž nebylo možné považovat za znalce ve smyslu zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících (viz zejména § 2 tohoto zákona); specifické postavení MUDr. K. jakožto posuzující lékařky bylo dáno dle § 20 odst. 1 a 2 zákona o zbraních. To ovšem nemění nic na tom, že posudek o zdravotní způsobilosti pro účely zákona o zbraních bylo možno jeho významem připodobnit ke znaleckému posudku (srov. bod [37] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013-35) a případný výsledek MUDr. K. (eventuálně Mgr. H.) pro účely správního řízení nebylo možné vyloučit.
59. Krajský soud v Brně se rovněž nedomnívá, že by došlo k porušení žalobcova práva na svobodnou volbu lékaře. Zákon o zbraních v případě žalobce v § 20 odst. 1 písm. a) a odst. 2 definuje, kdo je „registrující[m] poskytovatel[em] zdravotních služeb v oboru všeobecné praktické lékařství“, resp. má postavení posuzujícího lékaře. Ve věci nebylo zpochybňováno, že takovým poskytovatelem/lékařem je právě MUDr. K.. Zdejší soud se domnívá, že nyní posuzované věci předcházející volbou této lékařky bylo žalobcovo právo na svobodnou volbu lékaře konzumováno – ve věci je pak rozhodný právě její posudek. Pokud jde o Mgr. H., vyšetření u něj, jakožto klinického psychologa, představovalo fakultativní a „podpůrný“ krok, za který odpovídala rovněž MUDr. K. (srov. komentář k § 20 zákona o zbraních In: Teryngel, J., Kreml, A. Zákon o zbraních. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2010; dostupný v systému ASPI pod ASPI ID: KO119_2002CZ). Ostatně nic nenásvědčuje tomu, že by žalobce v průběhu poměrně dlouho trvajícího správního řízení neměl možnost „registrujícího lékaře“ změnit a popřípadě získat odlišný posudek

právě od něj; v té souvislosti však soud odkazuje na své shora formulované závěry, zejména bod 52. a 53. tohoto rozsudku)

60. Jde-li o celou řadu konkrétních výhrad žalobce proti jednání MUDr. K., a zejména pak Mgr. H., u něhož žalobce tvrdí jeho podjatost, osobní motivaci pro vydání stanoviska nepříznivého pro žalobce apod., uvádí soud, že tyto námitky je třeba eventuálně vypořádat v rámci řízení před žalovaným (či správním orgánem prvního stupně), a to v souvislosti s odůvodněním, zda a proč lze příslušný lékařský posudek považovat za relevantní podklad pro rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu. V tomto smyslu také soud hodnotí důkazy, které žalobce k takto nastoleným otázkám předložil soudu, a které soud prováděl v rámci ústního jednání (viz bod 28. až 30. a bod 32. tohoto rozsudku).
61. Soud se neztotožňuje s žalobcovými výhradami vůči „*usnesení o zahájení správního řízení č.j. KLRPZ-95410-25/ČJ-2015-1500IY-JUP*“, a to již z toho důvodu, že se v případě tohoto rozhodnutí ze dne 10. 1. 2017 nejednalo o usnesení o zahájení správního řízení, nýbrž o vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. S touto námitkou se ostatně, ačkoli žalobce tvrdí opak, žalovaný vypořádal na s. 17 svého rozhodnutí.
62. Pokud žalobce vznáší námitky proti rozhodnutí o nařízení předběžného patření spočívajícího ve strpění uložení zbrojního průkazu ze dne 23. 1. 2017, č. j. KRZP-95410-27/ČJ-2015-1500IY, spadají tyto mimo rámec otázek, které je možné posuzovat v nynějším soudním řízení. Toto rozhodnutí, po vyčerpání řádného opravného prostředku, totiž bylo rozhodnutím samostatně přezkoumatelným. Pokud žalobce s daným předběžným opatřením nesouhlasil, mohl dosáhnout jeho samostatného soudního přezkumu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2010, č. j. 1 As 94/2009-70). Soud zde dodává, že tento institut, podobně jako další podobné instituty dle § 56 a 57 zákona o zbraních, byl způsobilý přispět k ochraně veřejného zájmu na tom, aby osoba, u níž je podezření na změnu zdravotní způsobilosti, po dobu správního řízení nedisponovala zbraní, střelivem nebo příslušným dokladem; přitom je ovšem třeba zmínit, že ani tyto instituty nejsou zcela schopné zabránit tomu, aby nedošlo ke zneužití zbraně, střeliva či např. zbrojního průkazu (to může příslušná osoba vždy, bez ohledu na to, zda zbraní, střelivem nebo dokladem disponuje legálně, nebo nelegálně), takže nelze např. tvrdit, že by stanovením přísnějších požadavků na rozhodování správních orgánů o odnětí zbrojního průkazu docházelo k ohrožení veřejného zájmu.
63. Za důvodné pak nepovažuje soud námitky objevující se v části žaloby označené jako „*Procesní chyby*“. V případě rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 10. 2016, č. j. MV-126998-4/OBP-2016, neshledal soud tvrzené vady spočívající v tom, že toto rozhodnutí o dovolání nemělo být vůbec vydáváno, neboť již předtím vzal žalobce své původní „částečně“ odvolání zpět (odvolání ze dne 1. 7. 2016 proti rozhodnutí Policejního prezidia ČR ze dne 31. 5. 2016, č. j. PPR-9933-3/ČJ-2016-9900450, kterým bylo dle § 98 a § 97 odst. 3 správního řádu zrušeno „původní“ rozhodnutí Krajského ředitelství ze dne 11. 1. 2016, č. j. KRPZ-95410-8/ČJ-2015-1500IY-JUP, o odnětí žalobcova zbrojního průkazu AL 640592). Z obsahu podání ze dne 22. 9. 2016, na které žalobce odkazuje, totiž není zřejmé, že by žalobce vzal citované odvolání jako takové zpět (objevuje se toliko formulace „*beru tuto argumentaci zpět*“). Z uvedeného také není soudu zřejmé, proč by v případě zpětvzetí odvolání ze dne 1. 7. 2016 mělo být ve věci zahajováno nové řízení a jak by se dané zpětvzetí pozitivně projevilo na žalobcových právech a postavení. V případě dalších tvrzených procesních vad soud uvádí, že pro rozhodnutí ve věci nepovažuje za relevantní polemiku o okolnostech, za kterých mu mělo být znemožněno nahlížet do spisu (viz jeho

žádost ze dne 3. 3. 2017, později doplněná). I kdyby nebylo žalobci řádně umožněno do spisu nahlížet v jím tvrzenou dobu, později tohoto svého práva využil (viz protokol ze dne 8. 8. 2017, č. j. KRPZ-95410-44/ČJ-2015-1500IY-JUP); případné pochybení tak nemohlo mít dle názoru soudu vliv na zákonnost nyní přezkoumávaného rozhodnutí. Soud za (podstatnou) vadu také nepovažuje to, že žalobci bylo vyrozumění o právech účastníka řízení ze dne 1. 6. 2017, č. j. KRPZ-95410-40/ČJ-2015-1500IY, doručeno po době více než pěti měsíců po zahájení „nového“ správního řízení. Není zřejmé, jak tato skutečnost zasáhla do práv žalobce z hlediska konečného vyřízení věci. Nadto se k daným námitkám žalovaný vyjádřil na s. 18 a 19 svého rozhodnutí, na které soud v podrobnostech odkazuje (v tomto směru tedy soud nepřisvědčuje tvrzení o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí).

64. V případě namítané podjatosti úřední osoby Mgr. R. soud dokazuje např. na s. 8 napadeného rozhodnutí, resp. na jeho podkladě na vyjádření žalovaného k žalobě. Ačkoli nebyl Mgr. R. shledán podjatým, v dalším řízení, po rozhodnutí o námitce podjatosti, proti kterému se žalobce neodvolal, již jmenovaný nevystupoval jako oprávněná úřední osoba – nové oprávněné úřední osoby byly určeny záznamem do spisu ze dne 10. 1. 2018, č. j. PPR-32051-5/ČJ-2017-990450. Soud samozřejmě bere v potaz, že se Mgr. R. některých úkonů nepřímo či nepřímo mohl účastnit (viz např. protokol o seznámení se spisem ze dne 26. 4. 2018, č. j. PPR-32051-26/ČJ-2017-990450), a proto se nad rámec výše uvedeného otázkou případné podjatosti Mgr. R. také zabýval. V tomto směru soud hodnotil žalobce předložený důkaz v podobě zvukové nahrávky telefonického hovoru mezi žalobcem a Mgr. R. ze dne 4. 1. 2018. Soud tak shledal, že předmětný hovor ve věci ze strany Mgr. R. probíhal v určité emotivní rovině, kdy Mgr. R. do jisté míry zvyšoval hlas či uváděl informace, které nebylo zcela nezbytné či vhodné zmiňovat (zkušenosti s věhlasnými advokáty v rámci správních řízení), nicméně v tomto hovoru především zdůrazňoval potřebu písemného styku ve věci a zásadu písemnosti správního řízení; pokud žalobci sděloval, že ve věci může následně podat žalobu, nelze to dle názoru soudu bez dalšího interpretovat jako předjímání výsledků řízení, spíše jako uvedení hypotetických žalobcových možností v případě, že by řízení nedopadlo v souladu s jeho představami. Z uvedených skutečností tedy soud nedovodil důvody podjatosti, jak vyplývají z § 14 správního řádu. Danou žalobní námitku proto soud nehledává důvodnou.
65. Podobné se týká i námitky, že důkazy proti žalobci byly získány (psychickým) mučením. Soud žádný takto intenzivní zásah do osobní sféry žalobce neshledal a odkaz na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 24. 7. 2014 ve věci *Al Nashiri proti Polsku*, č. 28761/11, nepovažuje za případný. Za vypořádané, popř. pro věc nerelevantní pak s odkazem na shora uvedené považuje zdejší soud námitky vznesené v žalobcových podáních ze dne 20. 7. 2018 a 11. 10. 2019.
66. Přinejmenším částečně odlišně však soud hodnotí žalobcovu námitku týkající se samotného zahájení řízení ve věci odnětí zbrojního průkazu. Přitom však uvádí, že ačkoli z osobního hlediska mohou být pro žalobce důležité i další skutečnosti, které líčí, nepovažuje soud pro nynější řízení za právně relevantní některé námitky, které žalobce uvádí v těch částech žaloby, které označuje jako „Spouštěč správního řízení“, „Proč dostal JUDr. H. strach ze spravedlnosti“ a „Koho JUDr. H. kryje“. Ty se týkají převážně žalobcem tvrzených nezákonných jednání vybraných policistů, státních zástupců a dalších osob. Soud si ovšem uvědomuje, že prvotní impuls pro zahájení řízení v nynější věci vzešel ze strany Krajského státního zastupitelství v Brně – pobočka ve Zlíně podnětem ze dne 1. 9. 2015, č. j. 7 KZN 1085/2013-159 (vypracovaného státním zástupcem JUDr. C. H.), které se obrátilo na

Krajské ředitelství s informacemi o možných duševních potížích žalobce (viz také písemnost Krajského ředitelství ze dne 7. 9. 2015, č. j. KRPZ-95410-1/ČJ-2015-1511IZ-ZNE, jímž byla MUDr. K. upozorněna na možnou změnu zdravotního stavu žalobce). Žalobce zároveň odlišně interpretuje význam svých slov, dle kterých měl ve svých podáních uvádět např. „že nedá svůj život bez boje“ apod. a poukazuje na nesprávný údaj ve zmíněném podnětu ze dne 1. 9. 2015, že je vlastníkem střelné zbraně. Zároveň samotné správní řízení o odnětí zbrojního průkazu (oznámení Krajského ředitelství ze dne 30. 11. 2015, č. j. KRPZ-95410-5/ČJ-2015-1500IY-JUP) se pak odvíjelo od posudku MUDr. K. ze dne 11. 11. 2015. V tomto smyslu by sice bylo možné přiměřeně odkázat na závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 Ca 233/2009-44, dle kterých „[p]odnětem pro zahájení správního řízení může být jakákoliv informace, shodně podkladem pro rozhodnutí může být jakákoliv lékařská zpráva příslušného lékaře“; na druhou stranu správní spis z hlediska úvahy Krajského ředitelství rozhodnout o dalším postupu a případném zahájení řízení obsahuje pouze zmíněné sdělení Krajského státního zastupitelství v Brně – pobočka ve Zlíně ze dne 1. 9. 2015, č. j. 7 KZN 1085/2013-159, nikoli však jakýkoli dokument, který by obsahoval inkriminované žalobcovy výroky. Krajské ředitelství se tak v situaci, kdy mohly být dispozici „primární“ relevantní písemnosti, jejichž autorem byl žalobce, spolehlo na „sekundární“ sdělení státního zástupce, aniž by je jakkoli ověřovalo (jiná situace by pochopitelně nastávala, pokud by státní zastupitelství policii informovalo jen o ústních, jinak nezachycených, projevech) či hodnotilo význam a smysl žalobcových slov a jeho jednání. Krajské ředitelství tak své rozhodnutí o dalším postupu, který vedl k zahájení řízení, neopřelo o takové podklady a úvahy, které by umožňovaly přezkoumat, zda započetí zásahu do práv či právní sféry žalobce (nutnost podrobit se lékařskému vyšetření apod.), bylo odůvodněné a proporcionální (srov. např. § 2 odst. 2 a 3 správního řádu).

67. Soud pro úplnost dodává, že nemohl vyhovět žalobnímu návrhu znějícímu tak, že „se celé řízení k zbrojnímu průkazu zastavuje“. Takový výrok nemůže soud ve správním soudnictví učinit (viz § 78 s. ř. s.). Soud rovněž nepřistoupil ke zrušení rozhodnutí Krajského ředitelství, neboť má za to, že konstatované vady lze odstranit v rámci odvolacího řízení. Nad rámec věci pak také jdou tvrzení žalobce o nezákonných postupech jiných orgánů (České obchodní inspekce, finančních úřadů, městské policie atp.) či o pochybeních při správě města Uherský Brod a jeho majetku.

VI. Závěr a náklady řízení

68. Krajský soud v Brně tak z výše uvedených důvodů rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost, resp. proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech a vyžaduje doplnění, zrušil [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.); v dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V tomto směru je na žalovaném, resp. na správním orgánu prvního stupně, aby řádným způsobem vypořádal námitky žalobce ve vztahu k posudku MUDr. K. ze dne 11. 11. 2015, potažmo se vyslovil k tomu, z jakých důvodů se domnívá, že tento posudek eventuálně jako podklad pro rozhodnutí ob stojí (rovina přezkoumatelnosti rozhodnutí), případně doplnil dokazování tak, aby závěr o odnětí zbrojního průkazu obstál a nestál toliko na „automatickém“ převzetí strohé posudkové závěru (rovina zjištění skutkového stavu v souladu se zásadou materiální pravdy; srov. také výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2013, č. j. 5 As 97/2011-164). Dle názoru soudu (bod 66.

nyňjšího rozsudku) je třeba se také vypořádat s tím, zda byly dány dostatečné důvody pro postupy před zahájením správního řízení a pro následné zahájení správního řízení.

69. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
70. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Žalobci v tomto smyslu náleží náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč.
71. Soud naopak žalobci nepřiznal další požadovanou náhradu nákladů řízení, která se měla opírat o šest úkonů právní služby a šest režijních paušálů ve smyslu § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Stejně tak soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení spočívající ve vyčísleném úroku ze soudního poplatku.
72. K nepřiznání předmětných částek náhrady nákladů řízení soud vede to, že se § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s advokátním tarifem na nezastoupené účastníky řízení nevztahuje. Nadto je možné poznamenat, že podmínky pro přiznání nákladů řízení v rámci řízení před správním soudem jsou omezené i v tom smyslu, že „[p]ro účely náhrady nákladů řízení nemůže být výše hotových výdajů nezastoupeného účastníka nebo účastníka zastoupeného jinou osobou, než je advokát či daňový poradce, stanovena paušální částkou. Vyhláška č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 o. s. ř. a podle § 89a ex. řádu, na soudní řízení správní nedopadá, její aplikace je omezena na § 151 odst. 3 o. s. ř., jenž se ovšem v soudním řízení správním neuplatní (rozsudky NSS 6 As 135/2015-79 a 6 Ads 299/2014-25)“ (viz Kocourek, T. In: Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019, s. 471; obdobně tamtéž, s. 487). Podobně jako u takto žalobcem vyčíslených částek náhrady nákladů řízení nemá soud rozhodující dle s. ř. s. oprávnění žalobci přiznat náhradu nákladů řízení odpovídající částce úroku ze zaplaceného soudního poplatku. Soud by měl možnost přiznat žalobci náhradu účelně vynaložených nákladů, ale to jen za předpokladu, že by jejich vynaložení žalobce prokázal; tak se tomu však v nynější věci nestalo. Pokud se žalobce domnívá, že má oprávněné nároky dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), musí je uplatňovat právě v režimu tohoto zákona.
73. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 3 000 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 13. srpna 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu